

Список використаних джерел:

1. Вульфсон Б.Л. Джон Дьюи и советская педагогика / Б.Л. Вульфсон // Педагогика. –1992. – № 9-10. – С. 99-105.
2. Полат Е.С. Как рождается проект. – М.: ИСО РАО, 1995. – 87 с.
3. Полат, Е. С. Метод проектов/ Е. С. Полат // Научно-методический сборник. Серия «Современные технологии университетского образования». Вып. 2. / Беларуский государственный университет, Центр проблем развития образования, Республиканский институт высшей школы БГУ. – Минск: РИВШ БГУ, 2003. – 240 с.
4. Сисоева С. Особистісно зорієнтовані технології: метод проектів / С. Сисоева // Підручник для директора. – 2005. – № 9-10. – С. 25-31.

Милютінова М.Ф.

*методист відділу початкового технічного моделювання
та декоративно-ужиткової творчості,
Донецький обласний центр технічної творчості дітей та юнацтва*

ПРО ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ОСВІТНІЙ ПРОСТІР

Сучасна Україна наразі проходить такі етапи становлення соціально-економічної політики, які не можливі без втілення в програму розвитку країни інтеграційних процесів. Інтеграція як процес, насамперед, передбачає збільшення кола партнерів та впровадження новітніх технологій. Ці процеси, що спрямовані на євроінтеграцію України – це шлях модернізації економіки, подолання технологічної відсталості, залучення іноземних інвестицій і новітніх технологій, створення нових робочих місць, вихід на світовий ринок.

Новітній етап розвитку освіти в Україні характеризується відходом від тоталітарних стандартів педагогічного процесу. Наразі проходить посилене переосмислення людських цінностей, відбуваються пошуки нового в теорії викладання та, що важливіше, у практиці навчання і виховання підростаючого покоління. Стали назрілими процеси гуманізації та демократизації. Саме ці трансформування породжують необхідність переходу на інший тип навчання – «інноваційний», і це є першочерговою проблемою сучасної психолого-педагогічної науки.

Введення інноваційних процесів в освіту вимагає вирішення двох найважливіших питань. Перше питання – досліджування, узагальнення та поширення прогресивного педагогічного досвіду. Друге, не менш вагоме, питання – впровадження світових передових досягнень психолого-педагогічної науки в практику. В результаті вдалого впровадження новітніх процесів, використання нововведень, як у теорії так і у практиці, стане повсякденною справою для середньостатистичного працівника освіти. Він сам буде у в змозі стати, як користувачем, так і автором новітніх технологій навчання. Педагог зможе приймати участь у дослідженнях новітніх концепцій, буде розповсюджувати вдалі, або критикувати не дієві, на його думку, технології. На практиці, у своїй щоденній роботі з дітьми, матиме змогу коригувати освітні новації. Коли педагог буде діяти, як творець, це сприятиме реалізації державної політиці, яка націлена на створення творчого, інтелектуального, духовного потенціалу нашої країни.

Педагоги закладів позашкільної освіти, маючи на меті збереження та примноження культурної спадщини, повинні сприяти піднесенню вітчизняної науки, техніки й культури, працювати над вихованням людини майбутнього.

Уперше в освіті питання впровадження інноваційних технологій виникла наприкінці 50-х років ХХ сторіччя. Вивченням проблеми запровадження нового в навчально-виховний процес займалися чимало вчених: Ващенко Л., Козлова О., Поташник М., Журавльов В., Герасимова Г., Ілюхіна Л., Прігожина А., Дичківська І., Хуторський А. та інші.

Але й дотеперішнього часу не складені системні та комплексні підходи у вирішенні проблеми донесення новітніх освітніх технологій до середньо-статистичного педагога. Не останньою причиною у цьому, є те, що досі не виділено пріоритетні напрями інноваційного розвитку освіти; не розроблено єдину базу освітніх інновацій; не організовано їх перевірка; не організовано правовий захист інноваційних ідей як інтелектуальної власності, тощо.

Метою цієї статті є збір матеріалу по темі для подальшого розвитку теоретичних та практичних основ інноваційного менеджменту з позицій уточнення категорії «інновації в освіті», а також розробка класифікації освітніх інновацій, яка системно включатиме їхні рівні, властивості та характеристики.

Інновація є продуктом новітнього процесу, який визначається як процес використання нововведення, що пов'язаний з його одержанням, відтворенням і реалізацією. Деякі дослідники цієї проблеми не відносять до «інноваційних» процеси освоєння, використання та поширення освітніх інновацій. Вони обмежено визначають «інновацію» лише як діяльність по створенню нового.

Не менш важливе донесення інноваційного продукту до педагогічної громади, забезпечення сприймання системою освіти через засоби теоретичної, методичної, психологічної підготовки учасників навчально-виховного процесу.

У освітянській галузі інноваційні продукти – це концепції, теорії, системи, моделі, методики, технології, методи, прийоми, форми та інше. Чимала кількість різновидів та форм освітніх інновацій приводить до того, що створюються певні труднощі при вивченні саме категорії освітніх інновацій. У поміч досліднику прийде сформована системна класифікація. Зарубіжні та вітчизняні вчені дослідили багато підходів до побудови класифікацій інновацій, які здебільше визначаються їх ознаками, сферою застосування та спрямованістю. На думку Ф. Валенти, інновації можна класифікувати за глибиною змін, що вносяться, та поділити їх на відповідні рівні.

Посилаючись на визначення «інновацій» згідно із Законом України «Про інноваційну діяльність», «інновації у сфері освіти або освітні інновації» [2] можна трактувати як новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно підвищують якість, ефективність та результативність навчально-виховного процесу. При цьому, основними елементами «освітньої інновації» є її носій (творча особистість), який має певну інноваційну ідею (ядро інновації) та проводить інноваційний експеримент (джерело інновації); споживач інновації – учень або група студентів, слухачів (які здобувають знання з певного напрямку); а також інституції, що забезпечують упровадження інновацій у навчальний процес (заклади освіти; наукові, методичні, науково-методичні установи; науково-виробничі підприємства; державні і місцеві органи управління освітою та самоврядування в галузі освіти). На основі аналізу класифікацій, представлених у наукових дослідженнях, розроблено класифікацію освітніх інновацій, що побудована на принципах комплексності та системності.

На нашу думку, для практичного використання найбільш підходить класифікація педагогічних нововведень представлена у вигляді системної таблиці, що передбачає поділ факторів за етапами здійснення інновацій (виникнення, впровадження, вплив, наслідки). Вона створена на основі класифікації, що пропонує І. М. Дичківська [1] у своєму навчальному посібнику «Інноваційні педагогічні

технології». Відповідно з цим розподілом виявляється певне групування інновацій в освітній сфері. Такий підхід ураховує специфіку сфери освіти та особливості її розвитку в сучасних умовах з позицій практичного застосування. Певні види інновацій мають свої специфічні особливості. Якщо ж рівень новизни частковий, то зміни відбуваються лише в певній функціональній сфері.

Класифікація педагогічних нововведень

Залежно від сфери застосування				
Інновації у змісті освіти (оновлення змісту навчальних програм, підручників, посібників, тощо)	Інновації у технології навчання та виховання (оновлення методик викладання та взаємодії)	Інновації в організації педагогічного процесу (оновлення форм і засобів здійснення навчально-виховного процесу)	Інновації в управлінні освітою (оновлення структури, організації, керівництва освітніми закладами)	Інновації в освітній екології (архітектурне планування освітніх закладів, використання буд. матеріалів, інтер'єр приміщень)
Залежно від масштабу перетворень				
Часткові (локальні, одиничні) нововведення не пов'язані з собою		Модульні нововведення (комплекс пов'язаних між собою часткових нововведень)	Системні нововведення (охоплюють весь навчально-виховний заклад)	
Залежно від інноваційного потенціалу				
Модифікаційні нововведення (удосконалення, раціоналізація, видозміна, модернізація)		Комбінаторні нововведення (конструктивне поєднання елементів раніше відомих методик, які в такому варіанті не використовувались)	Радикальні або фундаментальні, базові нововведення (вони є відкриттями і сприяють створенню принципово нових навчальних засобів)	
Залежно від позиції щодо свого попередника				
Заміщуючі нововведення (впроваджують замість застарілого засобу)	Скасовуючі (припинення діяльності по причині безперспективності, застарілості, не потрібності)	Відкриваючі нововведення (передбачають освоєння нової програми, нового виду освітніх послуг, нові технології)	Ретровведення (освоєння в навчально-виховному закладі нового, яке існувало у педагогічній практиці раніше)	
Залежно від місця появи				
Нововведення в науці (оновлення педагогічної теорії)			Нововведення в практиці (оновлення пед. практики)	
Залежно від часу появи				
Історичні нововведення (відродження історико-педагогічної спадщини в сучасних умовах)			Сучасні нововведення (інновації сьогодення)	
Залежно від рівня очікування, прогнозування і планування				
Очікувані (плановані) нововведення			Неочікувані (незаплановані) нововведення	
Залежно від галузі педагогічного знання				
Виховні нововведення (у галузі виховання)		Дидактичні нововведення (у галузі навчання)		Історико-педагогічні нововведення (у галузі історичної педагогіки)

Список використаних джерел:

1. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології: навч. посібник / І. М. Дичківська. – К.: Академвидав, 2004. – С. 19-22.
2. Закон України «Про інноваційну діяльність» – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/40-15>.
3. Закон України «Про освіту» – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ru.osvita.ua/legislation/law/2231/>.
4. Концепція національно-патріотичного виховання дітей та молоді (2015 р.). – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://old.mon.gov.ua/ua/about-ministry/normative/4068>.
5. http://nbuviar.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1209:suchasnij-stand-i-perspektivi-ukrajinskoji-evrointegratsiji&catid=8&Itemid=350.
6. <http://dspace.nbu.gov.ua/bitstream/handle/123456789/115734/00-TitlePages.pdf?sequence=1>.
7. <http://vestnikdnu.com.ua/archive/201264/yarovenko.html>.

Нечепуренко В.М.

викладач фізичного виховання;

Корога Т.П.

викладач фізичного виховання,

Коледж ракетно-космічного машинобудування

Дніпровського національного університету

імені Олесь Гончара

ЗАСТОСУВАННЯ ПОТОКОВО-ІНТЕРВАЛЬНОГО МЕТОДУ У МОДУЛІ «БАСКЕТБОЛ»

Останніми роками освітяни є активними учасниками посилення гуманізації освіти в руслі особистісно-орієнтованого напрямку освіти та навчання. Індивідуалізація та диференціація стали центральними об'єктами у процесі фізичного виховання студентів. Історично фізична культура складалася передусім під впливом практичних потреб суспільства в повноцінній фізичній підготовці підростаючого покоління до праці. В той же час, у міру становлення систем освіти та виховання, фізична культура ставала базовим чинником формування рухових умінь і навичок [1].

Підвищення ефективності та якості фізичного виховання студентів знаходиться в центрі уваги педагогів. Однак в цілому система фізичного виховання у вузах все ще не відповідає сучасним вимогам у зв'язку з дією ряду об'єктивних факторів. Серед них – зростання гіподинамії студентів, обумовлене подальшою інтенсифікацією розумової праці, з одного боку, і зниженням рухової активності – з іншого, що викликає такі тривожні явища, як серцево-судинні захворювання, ожиріння, порушення постави тощо.

Однією з найпопулярніших спортивних ігор у світі є баскетбол. Притаманні йому висока емоційність і видовищність, різноманітність прояву фізичних якостей і рухових навичок, інтелектуальних здібностей і психічних можливостей залучають до гри мільйони шанувальників [2].

Баскетбол складається з природних рухів і специфічних рухових дій з м'ячем та без м'яча. Протиборство, цілями якого є взяття кошика суперника та захист свого, стимулює прояв всіх життєво важливих для людини фізичних якостей: швидкісних, швидкісно-силових і координаційних здібностей, гнучкості та витривалості. У роботу задіюються практично всі функціональні системи організму, включаються основні механізми енергозабезпечення [2].